

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 19 października 2015 r.

Pozwem z dnia 19 marca 2015 r. skierowanym przeciwko (...)w W., powód A. W.wniósł o wydanie powodowi świadectwa pracy, o zasądzenie od pozwanego kwoty w wysokości 2.000 zł tytułem odszkodowania za szkodę wyrządzoną powodowi wskutek odmowy wydania świadectwa pracy oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód wskazując na datę rozwiązania umowy o pracę tj. 13 lutego 2015 r., podniósł fakt nieotrzymania od byłego pracodawcy do chwili obecnej świadectwa pracy, co w przekonaniu powoda powoduje pozostawanie bez pracy od dnia 24 lutego 2015 r. (pozew k. 2 – 3).

W odpowiedzi na pozew z dnia 27 marca 2015 r. (data wysyłki), pozwane (...)w W.wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż powództwo jest niezasadne i nieoparte żadnymi dowodami, a twierdzenia pozwu są bardzo ogólnikowe i lapidarne, przez co trudno się do nich odnieść. Ponadto pozwany wskazał, iż podjął wszelkie możliwe kroki w kwestii wywiązania się z ciężącego na nim obowiązku wystawienia świadectwa pracy i nie może odpowiadać za zaniedbanie powoda (odpowiedź na pozew k. 19 – 23).

Pismem procesowym z dnia 8 czerwca 2015 r. strona powodowa cofnęła powództwo w części, która dotyczyła wydania przez pracodawcę świadectwa pracy, w pozostałej części podtrzymując swoje żądanie. Zdaniem powoda otrzymanie przez niego świadectwa pracy po 106 dniach spowodowało niemożność podjęcia pracy zgodnie z kwalifikacjami (pismo procesowe k. 32 – 33).

Ustosunkowując się do powyższej zmiany żądań powoda, pozwany uznał przedłożone przez powoda pismo J. B. (1) z dnia 16 marca 2015 r. za niewystarczający dowód do uzasadnienia powstania po stronie powoda szkody i podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie (pismo procesowe k. 40 – 43).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód A. W.był zatrudniony w (...)w W.(dalej (...)) początkowo na czas określony od dnia 4 kwietnia 2011 r. do dnia 31 grudnia 2011 r., a od dnia 1 stycznia 2012 r. na czas nieokreślony, na stanowisku starszego księgowego w Zespole (...)(...) (...). (umowy: k. 2, 14 akt osobowych część B)

Powód jako adres do korespondencji podał pracodawcy adres: (...)-(...) T., ul. (...). W czasie zatrudnienia powód był także czasowo zameldowany w (...) przy ul. (...), w okresach: od dnia 11 marca 2013 r. do dnia 12 czerwca 2013 r., od dnia 6 czerwca 2013 r. do dnia 11 czerwca 2015 r., a od dnia 23 marca 2015 r. do 22 marca 2020 r. Powód nie wskazał pozwanemu adresu w W., jako adresu do korespondencji, mimo to, pozwany w stosunku do pism powoda wysyłanych z tego adresu, kierował tam zwrotnie część swojej korespondencji. Pozostałą korespondencję pozwany wysyłał na adres w T.. Powód nie miał co do tego żadnych zastrzeżeń. (umowa o pracę k. 2, potwierdzenia zameldowania: k. 48, 49, 50, pisma: k. 51, 54, zeznania powoda k. 67 - 68).

W 2011 r. powód uzyskał uprawnienia emerytalne (zeznania powoda k. 67 - 68).

Oświadczeniem z dnia 9 lutego 2015 r. pozwany pracodawca rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z powodu niezdolności pracownika do pracy spowodowanej chorobą trwającą dłużej, niż łączny okres pobierania z tego tytułu wynagrodzenia i zasiłku. (oświadczenie k. 2, świadectwo pracy k. 6 a/o C, zeznania powoda k. 67 - 68).

Rozwiązanie umowy o pracę zostało niezwłocznie przez pracodawcę wysłane na podany przez powoda adres do korespondencji: (...)-(...) T., ul. (...) i odebrane przez matkę powoda w dniu 12 lutego 2015 r. (potwierdzenie odbioru k. 3 a/o C).

Wobec zakończenia stosunku pracy, pozwany w dniu 16 marca 2015 r. wystawił powodowi świadectwo pracy, które w dniu 18 marca 2015 r. (data stempla pocztowego) wysłał na ten sam adres, co oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę tj. (...)-(...) T., ul. (...). W dniu 23 marca 2015 r., czyli w dniu dostarczenia przesyłki pod podanym przez powoda adresem do doręczeń nikogo nie zastano. Przesyłkę dwukrotnie awizowano 23 marca 2015 r. i 31 marca 2015 r. Następnie niepodjęta przesyłka nr (00) (...) wróciła do pozwanego z adnotacją „zwrot do nadawcy, nie podjęto w terminie”. W konsekwencji pracodawca złożył dokument w aktach osobowych powoda. (koperta k. 7 a/o C)

Po otrzymaniu przez pozwanego odpisu pozwu, pracodawca ponownie w dniu 18 maja 2015 r. wysłał do powoda świadectwo pracy na adres wskazany w pozwie tj. ul. (...), (...)-(...) W. oraz ul. (...) w W.. (świadectwo pracy k. 6 a/o C, koperta, potwierdzenie odbioru, wykaz przesyłek poleconych k. 8 a/o C).

Po ustaniu zatrudnienia w lutym 2015 r. powód kontaktował się z byłym pracodawcą w sprawach naliczeń ubezpieczenia społecznego, natomiast kwestia świadectwa pracy nie była przez powoda wspomniana (zeznania powoda k. 67 - 68).

Powód, biorąc pod uwagę swoje kwalifikacje (i wcześniejsze doświadczenie zawodowe) był zainteresowany współpracą z firmą (...), należącą do znajomego powoda J. B. (1) w S., w której miał być dyspozytorem/spedytorem, sprawować nadzór nad zakładem mechanicznym i dodatkowo współpracować z księgowością, za co miał otrzymywać wynagrodzenie na poziomie 2.000 zł netto. Strony Od momentu zainicjowanego przez powoda kontaktu z potencjalnym pracodawcą odbyli oni około 3-4 rozmów w tej sprawie, z których treści wynikało m.in. zainteresowanie J. B. (1) treścią świadectwa pracy powoda oraz ustalenie formy umowy o pracę początkowo na 3-miesięczny okres. W dniu 16 marca 2015 r. poinformował on powoda, że poczynione przez nich ustne ustalenia dotyczące zatrudnienia powoda stały się bezprzedmiotowe, w związku z nieotrzymaniem świadectwa pracy powoda do tego dnia. Ostatecznie J. B. (1) wstrzymał się z zatrudnieniem nowego pracownika na to stanowisko (pismo k. 34, zeznania powoda k. 67 - 68).

Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 3.000 zł (zaświadczenie k. 30).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów. Zdaniem Sądu dowody z dokumentów oraz dokumentów prywatnych stanowią wiarygodny materiał dowodowy, gdyż ich treść jest jasna i oczywista, nie budzi wątpliwości. Strony ponadto nie kwestionowały treści, ani prawdziwości złożonych dokumentów.

Ustając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach powoda (k. 67 - 68) w stopniu, w jakim pozostawały w zgodzie z zebrany materiał dowodowy.

W niniejszej sprawie Sąd odmówił przyznania wiary zeznaniom powoda dotyczącym zawinienia pracodawcy w kwestii niedostarczenia powodowi świadectwa pracy oraz poniesienia przez niego szkody, w związku z chęcią zatrudnienia u kolejnego pracodawcy, dając wiarę w części korespondującej z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd oddalił wniosek dowodowy strony powodowej o przesłuchanie świadka J. B. (2), przedstawiony na rozprawie w dniu 19 października 2015 r. uznając go za spóźniony, gdyż w przekonaniu Sądu nie istniały ku temu żadne przeszkody do wystąpienia z tym wnioskiem wcześniej, np. w ostatnim piśmie procesowym z dnia 13 lipca 2015 r. (Sąd określił stronom 14 dniowy termin do zgłoszenia wniosków dowodowych).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo A. W. w zakresie żądania odszkodowania z tytułu poniesionej szkody spowodowanej nieprzesłaniem do powoda świadectwa pracy, nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 97 § 1 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy.

Dopełnieniem powoływanego przepisu jest wydane w drodze delegacji ustawowej z art. 97 § 4 k.p. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania, w przypadku rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, pracodawca wydaje świadectwo pracy w dniu, w którym następuje rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy (§ 1a).

W myśl art. 99 § 1 k.p. pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa. Niewydanie w terminie świadectwa pracy może polegać na wydaniu świadectwa pracy po upływie terminów wskazanych w art. 97 k.p. lub przepisach rozporządzenia w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania. Przepis art. 97 § 1 k.p. stanowi o niezwłocznym wydaniu świadectwa pracy. Według rozporządzenia są to: dzień, w którym następuje rozwiązanie lub wygaśnięcie stosunku pracy (§ 2 ust. 1); jeżeli zaś wydanie świadectwa pracy pracownikowi albo osobie przez niego upoważnionej nie jest możliwe, świadectwo pracy powinno zostać przesłane za pośrednictwem poczty albo doręczone w inny sposób pracownikowi lub tej osobie nie później niż w ciągu 7 dni od dnia ustania stosunku pracy (§ 2 ust. 2).

Kolejną przesłanką roszczenia o odszkodowanie jest wystąpienie szkody w mieniu pracownika. Z użytego w § 2 art. 99 k.p. sformułowania "przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu" wynika, że szkoda ta polega na utracie zarobków w związku z pozostawaniem bez pracy. Nie ponosi więc szkody pracownik, który niezwłocznie podjął kolejne zatrudnienie pomimo stwierdzenia, że świadectwo pracy było niewłaściwe. Zdaniem Sądu Najwyższego inny rodzaj szkody wyrządzony niewydaniem w terminie lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy może być dochodzony na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 300 k.p. (Wyrok SN z dnia 13 października 2004 r., II PK 36/04, OSNP 2005, nr 8, poz. 106). Do takich można zaliczyć szkodę wyrządzoną pracownikowi wskutek odmowy poświadczenia zatrudnienia w warunkach szkodliwych lub w szczególnym charakterze, wynikającej z nienależytego wykonania obowiązku prowadzenia dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy i akt osobowych pracownika, przewidzianego w art. 94 pkt 9a k.p.

Wreszcie, pracodawca będzie ponosił przewidzianą w komentowanej normie odpowiedzialność, jeżeli pomiędzy niewydaniem w terminie lub wydaniem niewłaściwego świadectwa a zaistniałą szkodą wystąpi związek przyczynowy. Chodzi w tym wypadku o normalne następstwa braku przedmiotowego dokumentu lub nieprawidłowości informacji w nim zawartej. Może to w szczególności polegać na odmowie zatrudnienia pracownika na określonym stanowisku z powodu niedostarczenia świadectwa potwierdzającego posiadanie wymaganego stażu pracy określonego rodzaju. Ciężar udowodnienia powyższych przesłanek spoczywa zgodnie z art. 6 k.c. na pracowniku. W ocenie Sądu Najwyższego w świetle art. 99 § 2 k.p. odszkodowanie z powodu niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy przysługuje pracownikowi tylko wówczas, gdy nie mógł uzyskać z tego powodu nowej pracy pomimo podejmowanych w tym kierunku starań, co sam powinien udowodnić. Jeśli pracownik w ogóle nie starał się o nową pracę, należy uznać, że powstała na skutek tej bierności strata nie pozostaje w związku przyczynowym z niewydaniem świadectwa pracy. (Wyrok SN z dnia 10 listopada 1978 r., I PRN 107/78, PiZS 1980, nr 5, s. 69.) .

Nawiązanie stosunku pracy wiąże się z koniecznością podania pracodawcy wielu danych osobowych. Wynika to zarówno z przepisów ustawy – Kodeks pracy (art. 22¹), jak i regulacji innych aktów prawnych (np. w zakresie ubezpieczeń społecznych czy przepisów podatkowych). Dane osobowe nie tylko identyfikują pracownika, ale również umożliwiają przyznanie mu określonych świadczeń czy przekazanie istotnych informacji.

Wobec poczynionych w sprawie ustaleń stanu faktycznego, w ocenie Sądu należy uznać, że znanym pozwanemu pracodawcy adresem do korespondencji z powodem był adres w T.przy ul. (...), co potwierdzają złożone do sprawy akta osobowe i inne dokumenty w tym potwierdzenie odbioru oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. Nie ulega wątpliwości, że powód w okresie zatrudnienia posiadał także adres czasowego zameldowania w W.przy ul. (...), jednakże w zaistniałych okolicznościach, wspominany przez powoda fakt otrzymania przez niego korespondencji również na warszawki adres trudno uznać za dołożenie przez powoda należytej staranności w procesie uaktualnienia

swoich danych osobowych poprzez wysłanie korespondencji właśnie z tego, innego adresu. W tym przypadku, kierując się doświadczeniem, Sąd uznał, że pracodawca wysłał korespondencję na warszawski adres do powoda tylko, niejako „z automatu” kierując się adresem nadawcy odpowiadając na jego korespondencję.

Niezależnie od tego, nie sposób nie zauważyć, że pozwany dołożył wszelkich starań, aby wystawiony dokument potwierdzający przebieg zatrudnienia powoda dostarczyć niezwłocznie po ustaniu stosunku zatrudnienia, bo czymże innym można nazwać wysłanie przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu stosunku pracy na znany z akt osobowych adres, którego odbiór został potwierdzony w dniu 12 lutego 2015 r., co nie wzbudziło u pozwanego podejrzeń w kwestii nieaktualności adresu powoda w T.. Powód także nie informował pracodawcy, po odbiorze tej korespondencji, o tym, aby korespondencję przesyłać na inny adres. Dodatkowo należy wskazać, że to sam powód decyduje (informując o tym pracodawcę), gdzie należy doręczać korespondencję. W tym przypadku istotne było także to, że stosunek pracy między stronami się rozwiązał i pozwany miał z powodem utrudniony kontakt (bo powód już nie pracował i korespondencji nie można było doręczać drogą służbową) jeśli więc pozwany wysłał by na inny adres niż wskazany (do akt osobowych) przez powoda, wtedy mógłby się narazić na zarzut, że korespondencję kierował na inny adres niż podany przez powoda do akt osobowych. Kontynuując należy wskazać, że po otrzymaniu przez pracodawcę informacji o nieodebraniu przesłanego powodowi świadectwa pracy w dniu 23 marca 2015 r. oraz otrzymaniu opisu pozwu, pracodawca zareagował niezwłocznie i 18 maja 2015 r. wysłał dokument na inne w jego uznaniu możliwe adresy tj. na ul. (...) oraz na ul. (...) w W. (takie adresy powód wskazywał w swojej korespondencji z pozwanym).

Analizując okoliczności sprawy, w ocenie Sądu trudno było uznać za racjonalny brak zainteresowania ze strony powoda świadectwem pracy w sytuacji, kiedy kontaktując się z byłym pracodawcą po ustaniu zatrudnienia nie wspominał o fakcie nieotrzymania dokumentu, który – jak twierdzi powód – miał kluczowe znaczenie dla potencjalnego pracodawcy, u którego powód miał kontynuować zatrudnienie.

Podsumowując tę część rozważań, należy odmówić racji powodowi w kwestii niedopełnienia przez byłego pracodawcę jego obowiązku i stwierdzić, że to po stronie powoda nastąpiło zaniedbanie w postaci nie dokonania aktualizacji danych osobowych, co w konsekwencji uniemożliwiło pracodawcy dokonanie skutecznego doręczenia dokumentu powodowi, mimo podjęcia ku temu działań w wystarczającym zakresie. Ponadto powód nie udowodnił, aby po stronie pozwanego leżała jakakolwiek wina, że świadectwo pracy powód otrzymał dopiero po upływie około 100 dni.

Przechodząc do kwestii poniesionej przez powoda szkody spowodowanej niedostarczeniem powodowi świadectwa pracy niezwłocznie, to okoliczności rozpoznawanej sprawy wyraźnie prowadziły do uznania, że to po stronie powoda leży przyczyna niedostarczenia świadectwa pracy potencjalnemu pracodawcy, gdyż mając wiedzę o – jak to przedstawia powód – najważniejszym wymogu potencjalnego przyszłego pracodawcy posiadania tego dokumentu i uzależnieniu od tego podjęcia współpracy, nie wykazał się wystarczającą inicjatywą w celu skontaktowania się z pracodawcą i uzyskania tego dokumentu nawet przez osobiste odebranie go z biura, czy też telefoniczną prośbą do pracodawcy o wysłanie dokumentu faksem lub skanu pocztą elektroniczną. Jak wynika z korespondencji między stronami, którą złożył powód do sprawy, pozwany odpowiadał na pytania powoda i czynił zadość jego prośbom. W działaniu pozwanego nie było żadnej złej woli.

Podobnie sprawa się przedstawia w kwestii nie wykazania przez powoda zasadności żądania świadectwa pracy przez potencjalnego pracodawcę, gdyż powód miał wystarczające kompetencje do zatrudnienia go na przyszłym stanowisku nie ze względu na odbyty staż w Policji, lecz z uwagi na wykształcenie i posiadane już wcześniej doświadczenie. W odczuciu Sąd złożone przez powoda wyjaśnienia nie były na tyle zrozumiałe i wystarczająco wiarygodne, aby przekonać Sąd do zajęcia przez powoda stanowiska, tym bardziej, że jak wynikało z ustaleń panowie się jakiś czas znali, zatem tym bardziej dziwi brak porozumienia w kwestii przysługi osoby znajomej i tak zasadniczego stawiania sprawy niezatrudnienia powoda przez niedostarczenie świadectwa pracy.

Analiza ustalonego przez Sąd stanu faktycznego pozwala na stwierdzenie, że żądanie przez powoda odszkodowania na podstawie art. 99 k.p. jest bezpodstawne, gdyż w toku procesu nie wykazał on związku przyczynowo skutkowego mogącego powiązać niewydanie przez pozwanego świadectwa pracy, a poniesieniem przez powoda szkody, zdaniem

Sądu powód nie wykazał, że jakakolwiek szkoda po jego stronie w ogóle wystąpiła. Nadto powód nie wykazał, że jego świadectwa pracy było niezbędne do zatrudnienia u swojego znajomego J. B. (1), tym bardziej, że powód miał umowy o pracę łączące go z pozwanym jak i oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, więc w ten sposób mógł udokumentować okres pracy u pozwanego.

Poczynione powyżej rozważania w kontekście obowiązujących regulacji prawnych bezsprzecznie przemawiają za faktem, że powód nie wypełnił wymaganych prawem przesłanek w przedmiocie wykazania istnienia poniesionej szkody i jej wysokości, co skutkowało uznaniem przez Sąd niezasadności całości dochodzonego roszczenia.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o art. 99 k.p. i art. 97 k.p. Sąd oddalił powództwo w tej części.

Wobec faktu cofnięcia przez powoda roszczenia o wydanie świadectwa pracy, na podstawie art. art. 355 k.p.c. i 203 § 1 i 4 w zw. z art. 469 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku umarzając postępowanie w tej części

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nastąpiło w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., na zasadzie odpowiedzialności za wynik sporu, przy czym w zakresie kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej w wysokości 1,800 zł (75% x 2400 zł), biorąc pod uwagę wysokość wynikającą z § 12 ust. 1 pkt. 2 w zw. z § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu(Dz. U. z 2002r. nr 163, poz. 1348 z zm.).

SSR Rafał Młyński

Zarządzenie: (...)